

Valse poëten

Fortuyn - Een valse poëet

Fortuyn was een valse poëet. U las ...een valse *profeet*. Dan was u erg in de buurt! Fortuyn bestrijden, daaraan viel niet aan te ontkomen. Net zoals nu wat betreft zijn latere (tovenaars)leerlingen Wilders en Thierry Baudet.

Alle drie dandy's in de politiek. Dandy's maken geen onderscheid tussen zichzelf (de kunstenaar) en zichzelf (het kunstwerk). Ze *transcenderen* hun narcisme niet.

In 'De mens in opstand' schetst Albert Camus het beeld van een dandy aldus “Dit is per definitie iemand die de confrontatie zoekt...”

Camus had toen hij dit schreef de dandy in de literatuur voor ogen, maar het geldt voor de dandy in de politiek misschien nog wel meer:

“De dandy kan zich alleen een plaats verwerven door zich tegenover de anderen te plaatsen. De anderen zijn de spiegel. Een spiegel die snel beslaat, want het menselijke vermogen tot aanhoudende aandacht is beperkt.”

“De dandy is daardoor gedwongen steeds te verbazen. Zij roeping ligt in het buitenissige, in de overdrijving.”

Hoogst zeldzaam dus dat het bij dandy's komt tot werkelijk *dichterschap*. Oscar Wilde valt te noemen. En Jean Cocteau. Het is dus niet onmogelijk, Een ander (pijnlijk) punt .Sociale en politieke kwesties houdt de dandy liefst ver van zijn (droom)bed. Hij stelt zich apolitiek op.

Maar wie zich apolitiek opstelt blijkt in de praktijk nogal eens naar rechts om te vallen.

Cocteau is daar een goed voorbeeld van. Gedenk zijn al te amicale omgang met de Duitse Bezetter van Parijs.

Ook op dit punt moet een uitzondering voor Oscar Wilde wordt gemaakt. Oscar Wilde was niet apolitiek.

In zijn (ten onrecht vergeten) essay *Soul of man under socialism*, pleit hij voor een strikt gelijke verdeling van de aardse goederen.

Hij wilde namelijk de *ethische* kwestie – over wat *Goed* is- zo snel mogelijk opgelost zien, zodat de Mensheid aan de werkelijke kwestie, volgens hem de *esthetische* kwestie – over wat *Mooi is* - in alle gemoedsrust kan werken. Zeker het essay is *tongue in cheek* geschreven, maar apolitiek was Oscar Wilde dus bepaald niet. Denk ook aan zijn *Ballade van Reading Gaol*, dat vlammend protest in dichtvorm tegen de doodstraf en het onmenselijk gevangenisstelsel in het Engeland van zijn tijd.

Nu had ik een zowaar een dandy-dichter in mijn partij, lijstduwer Jules Deelder..

Als dandy-dichter qua politiek denken, helaas, meer Cocteau dan Wilde.

Eenmaal in de zoveel tijd, omdat Jules een belangrijk stemmentrekker was , sprak ik hem bij (Hoor ik daar Machiavelli in zijn knokig vuistje lachen..?) . Dat gebeurde in café Ari, het café naast zijn huis. Meestal had Jules dan nog geen paddo's gehaald in het lokaal De Lachende Paus schuin tegenover. Dus dan viel er best een goed gesprek

met hem te voeren. Maar zelfs dan bleef zijn grote bewondering voor het *nazi-estheticisme* mij niet bespaard. Deelder was een obsessieve Third Reich-observator. Wat hem in zoal in Nazi- Duitsland aantrok? De film van van Leni Riefenstaht *Triumph des Willens*, bijvoorbeeld.

Grote toespraken houden á la de Fuehrer vanaf het stadhuisbalkon op de Coolsingel , “als we eenmaal de macht hadden”, dat leek hem ook wel wat.

Dat politiek niet primair theater is, maar werken van uit een visie...én...ook niet onbelangrijk....een vák, het was niet aan hem besteed. Er zou het nodige werk moeten worden gedaan in de diverse raadscommissies...Er zouden heel wat ambtelijke nota's langs komen, gespeend van elk literair leesgenot, die niettemin grondige bestudering verdienden én vaak genoeg regelrechte tegenspraak .. nee, van die dorre werkelijkheid wenste Jules geen deel uit te maken.

En dan was er ook nog eens die opmerking waarmee Deelder mij zowaar sprakeloos wist te krijgen: “Manuel, jij komt uit Limburg! Jij komt uit het Land van Goebbels!” Nu kom ik uit de Mijnstreek, daar heb ik nooit een geheim van gemaakt, en ja, Kerkrade en Heerlen liggen 'aan de rand van Moffenland', dat zou je flauw cynisch grappend kunnen zeggen. Maar toch, het moest toch niet gekker worden, dat Limburg-*bashing* boven de Grote Rivieren!

Maar Deelders constatering was niet zomaar onzin! Goebbels was weliswaar een Duitser, want zijn vader was dat, maar Goebbels moeder stamt uit ...Waubach, een dorpje in Zuid-Limburg vlak aan de Duitse Grens .

Het echtpaar, vrome katholieken, moest overigens niets hebben van de politieke escapades van hun zoon.

Barack Obama kwam uit de schoot van een Amerikaanse moeder en geldt als Amerikaan. Niet als Keniaan. Dat was hij volgens Trump, want Obama's vader was dat. Obama was zo goed niet of hij moest op de Amerikaanse TV zijn Amerikaans paspoort laten zien! Zo zou men kunnen redeneren dat Goebbels een Zoon van Limburg was, want uit een Limburgse moeder... (en omdat een Limburgse moeder tevens een Nederlandse moeder is ...hier stokt mij de adem!)

Met de schim van Goebbels ben ik zowaar recent verrassend geconfronteerd geworden; namelijk eind oktober van dit jaar, het *annus horibilis* 2020.

Jaarlijks gaan namelijk rond die tijd mijn broer en ik het graf van onze ouders schoon maken op de Begraafplaats aan de Akerstraat in Heerlen. Zodat het er op 2 November *Allerzielendag* weer keurig bijligt.

Dit jaar was mij oudste dochter Esther mee. Om haar iets van ons verleden te laten zien toerden mijn broer en ik nostalgisch naar het 'antracietdorp' Terwinselen, waar wij onze vroege jeugd hebben doorgebracht.

We woonden daar toen eerst aan de Casinolaan vlakbij de Mijnpoort van de Staatsmijn Wilhelmina (gesloten, al jaren).

Later verhuisden wij naar de Hubertuslaan. Daar is ook de Botanische Tuin .We besloten die te bezoeken. Ik ben een minnaar van tuinen. En mijn dochter ook. Het

was in de tijd tussen de intelligente lockdown en de werkelijke lockdown, dus de tuin was open, zij het geheel verlaten. De vrijwilliger die ons van toegangskaartjes voorzag, vertelde dat hij uit Bleijerheide kwam, het mijndorp verderop.

“Bij ons op Bleijerheide was een jongensinternaat en dat heeft een héél bekend geworden leerling voortgebracht, weet u wie?”

Ik dacht nu gaat hij *Jeroen Brouwers* zeggen, want die heeft het nodige geschreven naar aanleiding van zijn verblijf in dat internaat, het St. Maria ter Engelen,.

En Jezus zei

“Laat de kinderen tot mij komen”

Maar wie kwamen er?

Pedofielen en Sadisten

Want wat dat jongenspensionaat *St. Maria ter Engelen* betreft: begin 21e eeuw werd mede door de werkzaamheden van de commissie 'onderzoek naar seksuele misstanden in de Rooms-Katholieke Kerk jegens minderjarigen' (de commissie Deetman) bekend dat het pensionaat in de jaren 1940 tot 1970 het toneel is geweest van ernstige systematische kindermishandeling en seksueel misbruik. Die gebeurtenissen heeft Jeroen Brouwers verwerkt in zijn roman *Het Hout*.

Maar nee ! Niks Jeroen Brouwers!

Helemaal mis!

Jozef Goebbels!.

En inderdaad de derde man van het Derde Rijk, die heeft zijn lagere schooltijd op dat internaat doorgebracht.

Een andere opmerking van Deelder, die getuigt van zijn diepe Duitse Reich-expertise, zal ik eveneens niet gauw zal vergeten:

“Manuel jij bent toch zo voor dierenrechten ? Weet je wat de eerste oekaze van de Fuehrer in Duitsland was? Kreeften mochten niet meer levend gekookt...

Ja, het waren leerzame uren voor mij daar in dat café Ari.

...dat hijzelf de oorlog op een haar na heeft gemist (geboren 24 november 1944 M.K.) leidde bij Jules Deelder tot een fixatie met alles wat er mee te maken heeft schrijft Anton Slotboom in zijn biografie *De zin van het leven*, die al twee maanden na Deelders dood verscheen.

Het was een obsessie die hij zijn leven lang bij zich droeg, in interviews, publieke uitspraken, in zijn werk, maar ook door zijn verschijning leek Deelder te koketteren met het gedachtegoed van de Nazi's .

Zijn boeken dragen titels als De Zwarte Jager, Sturm und Drang, Junkers 88, Schöne Welt en hij kleepte zich bij voorkeur in Hitlers lievelingskleur zwart
“Schnellheit macht frei “ zei hij een keer in zelfgebakken Duits, een sinister nazi-leuze parafraserend, maar hij zei ook: nee natuurlijk ben ik niet voor Hitler. Hoe zou je voor Hitler kunnen zijn”¹

Dit wat dandy Deelder betreft.

Dandy Fortuyn heeft de stap tot dichterschap nooit weten te zetten. Een columnist in Elseviers Weekblad. Meer niet. Tot transcendentie is het nooit gekomen. .
Dat geldt in nog veel grotere mate voor Geert Wilders. Die doet zich maar al te graag als *rauw rechts* voor. Zeker qua taal.
Maar ...zijn hoogblond geverfde Mozartkapsel is onbetwistbaar dandyesk.
(*Raar haar* is blijkbaar erg in bij rechtspopulisten. Zie ook clown Boris Johnson en boosaardige clown President Trump)
Oók handig, trouwens, dat hoogblond kapsel, voor op TV. Je ziet hem in de Tweede Kamer meteen zitten. En ook hij, *Nijdig Nijntje*, heeft, zowaar, pogingen tot artistieke ondernomen, het filmpje *Fitna*, bv..
En dan is er nog zijn proeve van 'taalvirtuositeit': *kopvoddentaks*. Maar Wilders op grond daarvan een dichter noemen... dat gaat te ver.
En ook Thierry Baudet is met zijn Boreale poëtica alias Bruine Borrelpraat poëtaster en niet meer dan dat. Een type á la het Marten Toonder-personage Querulyn Xaverius Markies de Canteclaer in de Bommel-strip, een dichter uitsluitend in eigen ogen.

Dandy's, uw esthetisering van de maatschappij is de mijne niet!

Dus, ook al had ik een zekere sympathie voor Pim Fortuyn– een jongen uit een katholiek nest met politieke ambities....was ik zelf zoveel anders..?.- ik meende toentertijd dat ik mij tegenover hem niet ander dan *antagonistisch* kon opstellen. Ik zie die houding nog steeds als de juiste. Dat mijn toetreden tot de Fortuynbeweging, zo gewenst door Fortuyn-adept Ronald Sörensen, de tweede man in Leefbaar Rotterdam, de *F-beweging* progressiever of zelfs maar humaner zou hebben gemaakt, bestrijd ik. Laten we reëel zijn. Zoveel veranderkracht had en heb ik niet in huis.

Over het rechtspopulisme ligt nu eenmaal pijnlijk de schaduw van het fascisme. Zoals over het communisme de schaduw van het Stalinisme ligt, en het over de islam die van het jihadisme.

En, last but not least, over het liberalisme de schaduw van het kapitalisme.
Geen mens kan zijn schaduw verliezen. Het is wat de Mensheid als geheel betreft al niet anders.

Het is dus zaak die schaduw zo klein mogelijk te maken (helemaal kwijt raken lukt waarschijnlijk nooit...). Dat heet *beschaving*.

Wat betekende dat voor mijn project *poëtisering van de samenleving?* Fortuyn was 'een slag in mijn gezicht'. Mijn eigen politieke plannen werden door zijn plotselinge

komeetachtige opkomst grondig gedwarsboemd,.

Mijn bedoeling was het toentertijd immers om te werken aan een *gestage* groei van de 'Poëtische partij 'de Stadspartij Rotterdam. *Wu wei*, niets forceren! *Festina Lente*, zoals het Adagium van Erasmus Rotterodamus luidt, Haast je langzaam. En ...had Gandhi zich ooit gehaast?

En dat *Festina Lente* gold te meer voor het project "Partij van de Aardbei" ofwel de langzame uitroting van een netwerk van lokale politieke partijen over de gemeentes (de wijken in !) van ons land. Alle, net als mijn Stadspartij, gebaseerd op het beginsel van 'humane creativiteit.

De gemeentelijke democratie dus gezien als de *basis* van onze democratie. De democratie *bottom up* gedacht, en niet *top down*, zoals onze representatieve democratie nu strijk en zet *geframed* wordt door de landelijk georganiseerde politieke partijen. Met in hun kielzog de media. Tenenkrommend dieptepunt: de TV-uitzending van onze Publieke Omroep op de dag van de gemeenteraadsverkiezingen, die stevast de uitslag van die verkiezingen omgoocht tot een soort poll over de politieke verhoudingen op het Binnenhof.

Op het moment van Fortuyn's opkomst functioneerden slechts, naast de Stadspartij Rotterdam, een andere lokale partij op zo'n wijze, de Haagse Stadspartij . Daarover later.

Op de formulering ' politiek bedrijven vanuit het beginsel van (humane) creativiteit' als een verheldering van het begrip *poëtiseren*, was ik gekomen door het *Gesprek met Jan de Communist*. Een gesprek over wat in feite de kern van ons mens zijn is: creativiteit.

'Een samenleving zonder staat, zonder klassen, zonder armoede en zonder oorlog of geweld. En samenleving van vrije producenten waarin *wij* collectief de baas zijn in de economie. Een samenleving die draait om mensen en om hun leefomgeving, niet om het dictaat van het kapitaal.'

Zo laat het communisme zich ideaaltypisch omschrijven. En zo is het mij sympathiek.

Maar of z'n ideaal-typisch communisme ooit werkelijk heeft bestaan ...(of bestaan kan. ..) is de vraag. Misschien vielen de eerste Christencommunes daaronder. Maar eigenlijk weten we daar maar weinig van

Je hebt in het kielzog daarvan nog steeds in de Rooms-Katholieke kerk de kloostercommunes, al is de animo daarvoor danig verflauwd. Weinigen voelen zich nog Geroepen. Geen wonder, de Geloofte van Gehoorzaamheid, Kuisheid en Armoede, dat is *schraalhans is keukenmeester*. Waarom niet De Geloofte van Vrijheid, Gelijkheid en Broederschap?

Van de *aardse* communes in de Jaren Zestig weten we inmiddels het nodige. Idealistisch begonnen, bleek het ideaal moeilijk te handhaven. Eerlijk zullen we

alles delen, marsepein en vrouw... (sic!). Commune na Commune is dan ook van de aardbodem verdwenen.

En wat het officiële Communisme betreft, dat van de Sovjet-Unie, de voormannen daarvan, zowel Lenin als Stalin waren uitgesproken gewelddadig en repressief. Zij hebben zo de idee van het communisme onherstelbaar in diskrediet gebracht. Sovjet-fascisme is een woord, dat de lading beter dekt.

Dat er nog andere, vrijere vormen van communisme zijn geweest en zelfs nog zijn , in elk geval vrijer dan het (dogmatische) marx-leninisme, zeer het bestuderen waard, het is in het Westen onbekend geraakt..

Ik denk dan aan het raden-communisme van de latere Herman Gorter en het anarcho-communisme van Clara Meier Wichmman en Bart de Ligt.

Ze naderen mijn poëtisch ideaal: een lyrische democratie. Een democratie van vrije creatieve mensen die in gelijkwaardigheid samenwerken met andere vrije, creatieve mensen. Communisme *homeopathisch verdund* . Zo zou Thierry Baudet dat moeten noemen.

Ik heb niet veel op met hem, maar de term *homeopathisch verdund* losweken van de natuurgeneeswijze en gereed maken voor algemeen maatschappelijk gebruik, is een vondst. Die term is trouwens ook mooi op hemzelf van toepassing. Rechtspopulisme is *fascisme homeopathisch verdund*.

Jan was een doorgewinterde communist, die zich niet thuis voelde in Groen Links, waarin de CPN toentertijd was opgegaan. "Een Damespartij" noemde hij het. De dictie van Femke Halsema's spreken deed pijn aan zijn proletarische oren.. Of hij niet bij mijn partij kon komen? Hoewel, met poëzie had hij niet zoveel, Herman Gorter had, wat hem betreft, de Pan niet hoeven te schrijven:

*De arbeidersklasse danst' een grooten reidans
aan d'oceaan der wereld, 't leken menschen
vrije, vrije menschen voor het eerst...*

"Jan," zei ik: "het kan me niet schelen of je of je communist bent of katholiek of moslim ...*ben je creatief?*" "

Nee, hij was niet creatief, hij was immers een arbeider..

Ik vroeg hem wat hij zoal deed behalve zijn werk in de haven. Hij zat in het wijkcomité Stieltjesbuurt.

Jan, dan ben je creatief, sociaal creatief !

"O, ik dacht, creativiteit dat is iets van kunstenaars en dat ben ik niet. Dat wil ik zelfs helemaal niet zijn. Dat zijn warhoofden."

Nee, kunstzinnige creativiteit is weliswaar de meest intrinsieke, maar zeker niet de enige vorm van creativiteit. Politiek-sociale creativiteit is minstens zo belangrijk.

En in mijn ogen zijn beide vormen van creativiteit vaak genoeg goed te combineren. Sterker, die combinatie zie ik als de basis van de komende, broodnodige *lyrische*

democratie

Bovendien bleek Jan ook fraai te figuurzagen. Pure *Art Brut!* Landschappen in de trant van *Grandma Mozes*. *Aandoenlijk* houtige dieren á la *Rousseau Le Douanier*. Maar zelf zag hij dat niet als creativiteit. Ach, dat was zomaar watHet mocht geen naam hebben.

Het is ongelofelijk hoe de mensen zich het *zicht* op de kern van hun mens zijn, *creativiteit*, vanaf hun vroege jeugd hebben laten afnemen. Hoe ze in de mal van de economie zijn geperst. Hoe ze geïnfantiliseerd zijn tot louter consumenten. .

Maar de ware roeping van de mens is mens te zijn! Vrije mens! Creatieve mens ! Shakespeare laat Hamlet zeggen To be or not to be, that's the question

Ik ben zo vrij die Deense Melancholicus te verbeteren: To be CREATIVE or not to be, that's the question!

Kortom, ik was politiek gezien rond 2002 plots meer in het defensief dan ooit, dank zij Fortuyn en zijn Leefbaar Rotterdam. Want weliswaar was Leefbaar Rotterdam een lokale partij (feitelijk de verzelfstandiging van de rechtervleugel van mijn partij....) *maar* het was bepaald niet een *Aardbei*-partij.

Niet een partij zoals mijn eigen Stadspartij, waarin mensen van allerlei slag, inclusief *moslims* (Ibrahim Bourzik, Seyfi Özgüzel, Deher Hammadoglu, Latifah Aboutaleb, om er eens een paar te noemen) *samen* politiek zouden bedrijven, uitgaande van het beginsel van creativiteit, ook wat de vraagstukken van *integratie* en *immigratie* betreft!

Leefbaar Rotterdam is een Blankenpartij. En dat is het nog steeds. Met een kleur kom je er niet in. Of voel je er je niet thuis. Dat is de grondfout van die partij. Zij heeft de *latente segregatie* in Rotterdam *dominant* gemaakt. Gevolg twee moslimpartijen Nida en DENK als contraproductieve reactie. Wij, Rotterdammers, verder uit elkaar dan ooit!

Kortom, een stagneren van de democratie, ja, zelfs achteruitgang van de democratie in plaats van een (gestage) uitbreiding daarvan. Niks *lyrische democratie!*

En ik? Ik moest zien te behouden wat er nog aan humaniteit en tolerantie restte in Rotterdam – *Erasmus-city!* Dat behoud is helaas boven mijn macht. gebleken.

Fortuyn kende ik langer dan menig lid van zijn Leefbaar Rotterdam. En dat komt omdat wij beiden aan de Erasmus-universiteit verbonden zijn geweest. .

Ik kende zijn inaugurele rede voor de Albeda-leerstoel. 'Het land kan wel door tweehonderd ambtenaren bestuurd worden'. Natuurlijk, het almaar uitdijen van de bureaucratie dient grondige bestrijding. De socioloog Max Weber waarschuwde aan het begin van de 20e eeuw al voor dat moeilijk te stuiten proces. Maar dat heel Nederland, landelijk, provinciaal én gemeentelijk bij elkaar opgeteld, met tweehonderd ambtenaren toe zou kunnen, is natuurlijk een boutade.

Fortuyn was dan ook in veel opzichten een typisch product van de Jaren Zestig. Een rechtse *provo* .

Zijn afscheidsrede werd door weinigen bijgewoond. De Erasmusuniversiteit had . geweigerd zijn aanstelling te verlengen. Pim zou onvoldoende wetenschappelijk werk hebben geleverd. Dat was een beetje een *gezochte* stok om hem te (ont)slaan..

De feitelijke reden was ...de leernichten die hem omzwermden op zijn kantoor en in de collegezaal in de hoop iets *bijzonders* te leren van deze *bijzondere* hoogleraar.

Die leerlingen waren het College van Bestuur een doorn in het oog. De Erasmusuniversiteit is minstens zo seksueel preuts ² als Saudi-Arabië (officieel) pretendeert te zijn

Er zit bijvoorbeeld nergens een slot op de deur. ... waarom?

De angst dat een docent een student of studente zal *bespringen* (of andersom!) is voor het College van Bestuur van de EUR, klaarblijkelijk de voornaamste kopzorg inzake het onderwijs. De kamers moeten alle tijd gecontroleerd. kunnen worden.

Zogenaamd om de brandveiligheid van het gebouw...

De brand in de studenten*onderbuiken* zal men bedoelen. En idem dito in die van de docenten...

De ‘beroving’ van zijn professoraat kwam bij Pim hard aan. Zo ongeveer als bij prins Bernhard, toen onze Schavuit van Oranje het dragen van het uniform werd 'ontzegd' na de Lockheed-affaire. Als een publieke castratie ! Overigens bleef de pers Pim Fortuyn trouwhartig Professor noemen. Professor Pim.

Die openbare afscheidsrede van Fortuyn in het auditorium van de Erasmusuniversiteit van Fortuyn was overigens een fraai staaltje van Fortuyns theatraal vermogen. Nadat hij zijn woordje had gedaan, trok ex-professor Pim plotseling zijn toga over zijn hoofd en spurtte de zaal uit. De pedel met zijn rinkelende bellenboom trachtte hem nog tegen te houden. Vergeefs. Het publiek in het auditorium bleef in lichte verbijstering achter. ³

“Als je overal bent uitgekotst, kun je altijd nog in de politiek...”zo hoorde ik mijn zoon eens zeggen tegen een vriendje van hem over mijn verlaten van de Erasmus-universiteit en het stichten van de Stadspartij. Hij wist natuurlijk niet dat ik dat hoorde. Van je familie moet je het hebben!

Ook Pim kondigde op een zekere moment aan óf met een eigen lijst uit te komen óf als lijsttrekker van een reeds bestaande landelijke club te willen optreden. Jan Nagel van het zojuist door hem, samen met VARA-diskjockey en zanger van het Utrechtse levenslied, Henk Westbroek opgerichte Leefbaar Nederland, zag wel wat in de ex-professor.

In het najaar van 2001 verschijnt Pim Fortuyn dan in de landelijke politiek, eerst als lijsttrekker van Leefbaar Nederland, later met zijn eigen lijst. En hij gaat er met gestrekt been in, zeker qua taalgebruik.

Hij heeft bijvoorbeeld niet over ‘tekortkomingen’ van acht jaar paarse kabinetten (de kabinetten Kok I en II) maar over ‘puinhopen’.

De brave mevrouw Borst de minister van volksgezondheid vergelijkt hij met Osama bin Laden, etc.

Dit soort ongezouten politiek commentaar combineert hij met een openlijk op TV geëtaleerde ‘protserige’ leefstijl. Hij wil 100% een publiek persoon zijn. Niets wordt

ons bespaard. Alles gaat in de etalage. Narcisme alom.

Zo zijn daar Pims huizen. Het Palazzo di Pietro aan het G.W. Burgerplein, waar dag en nacht een Fortuynvlag van eigen makelij uithangt (sterk lijkend op die van het Vaticaan...) en zijn huis in Provenzano.

Zijn 'kunstverzameling' – voornamelijk portretten van hem zelf – waarbij het kitschelement niet blijkt geschuwd. Zijn dure Ermenogilde Zegna-pakken, fatterige Italiaanse 'Haute couture', ingeslagen in bij het herenmodehuis Ogier. Zijn door en door gefokte schoothondjes. Een *butler*. En last but not least zijn openlijke (homoseksuele) promiscuïteit.

'Zaad smaakt naar Beerenburger' wist hij ons, kraaiend van plezier in de populaire Ivo Niehe-TV-show te vertellen. *Fijn nieuws voor de Friezen!* In welk programma hij ook doodleuk meedeelde "dat hij lekker ging keten in de Tweede Kamer". Als was hij een tienergirl... Het journaal smulde. Het was bij hem niet weg te slaan. Men bedelt bij hem om een prikkelende quote. En ...die krijgt men! Het zijn de media die Fortuyn maken .

De aanvankelijke neiging van de 'gewone' politici om Fortuyn te zien als een ongevaarlijk politieke clown, slaat om als zijn ster in de opiniepeilingen stijgt. Men had het kunnen weten. Fortuyn was verliefd op Italië. Hij had daar niet voor niets zijn tweede huis. En in de Italiaanse politiek is clownerie en theatraliteit doodgewoon. Dat begint al met d'Annunzio, de stichter van de vrijstaat Carnaro en zijn adept Mussolini.

De minister-president van Italië toentertijd in de Jaren Negentig, Berlusconi, kon er ook wat van. Weinigen in Nederland weten dat die Berlusconi zijn maatschappelijke carrière is begonnen... als entertainer –liedjeszanger op een cruiseschip. Er zijn opnamen van zijn niet onmelodieus gezang.

Die Berlusconi maakte van zijn bewondering voor Mussolini trouwens geen geheim. En Pim op zijn beurt ook niet van zijn bewondering voor Berlusconi...

Homo novus

Op tafel een meloen uit Toscane
Aan tafel een miljonair uit Milaan

Wet het mes! Open zijn hart!
Zie, hoe hij rot van binnen!

En als je dan eindelijk toesteekt
hoor je hem roepen:

"Tu quoque, Brute!

Denk je soms dat ik Julius Caesar ben?
Ik ben Silvio Berlusconi!"

Of Beppo Grillo! Of Caligula!
Of Gabriele d' Annunzio
Of Heliogabalus! Of Benito Mussolini!

Viva Italia! Aan politieke clowns nooit geen gebrek!

In onze dagen heb je dus Beppo Grillo, van huis uit een professionele clown en entertainer. En ja, hoor, daar gaan we weer, de partij van deze Grillo, de Vijf Sterren beweging, is momenteel de grootste in Italië. Zijn 5 sterrenbeweging plus de Lega Nord van rechtse houwdegen Salvini vormen thans daar de regering.(4) Mussolini ligt vast in zijn graf te grijzen.

Entertainer Pim Fortuyns boude uitspraken waren verrassend succesvol. In een paar maanden tijd verandert de relatieve tevredenheid in Nederland over het paarse beleid van het kabinet Kok II in een diep ongenoegen over de slechte staat van de publieke sector met name van het onderwijs, de zorg en de veiligheid.

En... de immigratiepolitiek, niet te vergeten! Preciezer gezegd 'het gebrek daaraan.' Dat vooral!

Na de aanslag van 9/11 in New York zou LPF, de partij van Pim Fortuyn, in de polls fors stijgen. De moslimangst (5) zou door Pim en zijn aanhang bekwaam worden gekapitaliseerd.

Bij Nagels Leefbaar Nederland maakte Fortuyn zichzelf tot woordvoerder van de zogenaamde 'nieuwe politiek'. De term Nieuwe politiek lag met name Jan Nagel toentertijd in de mond bestorven. Als je erop wees dat Mussolini ook al de term *Nueva politica* hanteerde, bleek je niet sceptisch te zijn, maar te demoniseren. Waarover later.

Nadat Fortuyn er bij Leefbaar Nederland door Nagel uit was gezet om zijn uitspraak 'dat art.1, het antidiscriminatie artikel maar beter uit de grondwet kan worden geschrapt', komt hij met zijn eigen lijst. LPF. Lijst Pim Fortuyn. Narcistischer kan bijna niet.

Hij verkondigt geheel anders te zijn dan de zittende politici. 'Ik zeg wat hij denkt en ik doet wat ik zeg'. Een slogan, die, naar later bleek, hem is aangereikt is door een reclamebureau. Nul originaliteit dus.

Die uiting 'Ik zeg wat ik denk ...' ging hand in hand met een aanstellerige, quasi-militaire groet 'At your service!' als een soort operette-officier door Pim gebracht. Het was vooral dat vertoon van operette-militarisme dat mij aan het vooroorlogse optreden van de Italiaanse dichter d'Annunzio in de 'Vrijstaat Carnaro' deed denken. Zie daarover het hoofdstuk *De Goddelijke Kale*.

Die uitspraak van Pim 'Ik zeg, wat ik denk en ik doe wat ik zeg...' is overigens eigenlijk van hetzelfde gehalte als Nixons: 'I'm not a crook!'. Namelijk een uitspraak, die het tegendeel maskeert. Het gaat de narcist Fortuyn immers eigenlijk om continue aandacht. Hij wil minister-president worden, daar is hij heel openlijk over. Ja, in dat beroep ben je van continue aandacht verzekerd! (Zie Trump in de VS).

De tegenstelling tussen Fortuyn en gevestigde politieke orde bereikt zijn dieptepunt

als Fortuyn in Februari 2002 een interview afgeeft aan de Volkskrant.

In dat interview herhaalt Fortuyn een aantal van zijn eerdere krasse uitspraken. 'Er komt geen islamiet meer in', 'De grenzen gaan dicht'. 'We zeggen het Verdrag van Schengen op!', 'We zeggen het vluchtelingenverdrag op', etc..

Hij voegt er zelfs een nieuwe Krasse Uitspraak aan toe, die de nodige consternatie wekt..

'Ik ben ook voor afschaffen van de art.1 Grondwet : gij zult niet discrimineren. Prachtig, maar als dat betekent dat de mensen geen discriminerende opmerkingen meer mogen maken en die maak je in dit land nogal snel, dan zeg ik: "dat is niet goed ."

Fortuyn is hier, wonderlijk genoeg, in feite tegen zichzelf.

Het discriminatieverbod van art. 1 is een relatief jong Grondwetsartikel (uit 1983) . Het is eigenlijk een (juridische) vastlegging van de veranderde maatschappelijke verhoudingen sinds de jaren zestig en zeventig.

Het artikel gaat over de manier waarop de Staat behoort om te gaan met zijn burgers. Niemand mag anders behandeld worden op grond van ras, huidskleur , godsdienst of *seksuele geaardheid* .

Het artikel is dus o.a. een zege voor... de homoseksuele medemens.

Want het artikel beschermt immers nu juist mensen als Fortuyn en garandeert hen gelijke toegang tot de politieke instituties, tot het bestuur van het land. Maar het ging Fortuyn natuurlijk niet om de positie van zijn zo vaak in het verleden verketterde eigen groep, de homoseksuelen, maar om de moslims.

Tegenover hen is zijn opstelling 100% antagonistisch. Geen enkel *verstehen* voor hun positie, dat zij in *snelpankooktijd* de gelijkwaardigheid van de vrouw aanvaarden moeten en nog 'erger', in hun ogen althans, die van de homoseksueel. Zij zullen móeten, daar helpt geen moedertje lief aan, .c.q. geen Mohammed de Profet. Maarhet zijn zaken waarover wijzelf (on)behoorlijk lang hebben gedaan. Dat wordt wel eens wat erg gemakkelijk vergeten.

Nu is het Moslims deugen niet. Punt. Uit.

Geen oog bv. voor Hafid Bouazza, Karim Abdollah en Abdelkader Benali, die onze literatuur inmiddels aantoonbaar hebben verrijkt. Ook geen oog voor voortreffelijke bestuurders als Aboutaleb, Marcouch en mevr. Arib. Nuanceren is nou eenmaal niet de sterkste zijde van het rechtspopulisme.

Het onderscheid tussen de 'gewone' Moslim en de terrorist raakt namelijk bij de rechtspopulist al gauw uit zicht.

Maar laat er geen misverstand over bestaan. Een kritische houding tegenover de islam is noodzakelijk, als, overigens, tegenover elke godsdienst en ideologie .Zeker als er geweld wordt gepleegd uit religieuze of ideologische motieven..

De geradicaliseerde islam van de Heilige Strijd zoals die heeft geleid tot 9/ 11 en het kalifaat IS en talloze bloedige aanslagen in Europa (Charlie Hebdo, Bataclan, de moord op de leraar Patty, etc...) die tot moordzucht *geradicaliseerde* islam dient bestreden, onverbiddelijk..

Maar het is daarbij wèl zaak op te treden tegen hen die ons blijken te *haten*, zonder *zelf te gaan haten*. Die houding blijkt de rechtspopulist niet gegeven. Het is daarom dat het rechtspopulisme geen antwoord is op onze immigratie- c.q.

moslimproblematiek, maar tot overmaat van ramp een stevig probleem erbij.

Wel dient hier de vaag gesteld en beantwoord: Waarom maakt die 'onverzoenlijke taak van de Islam ' zo'n furore?

Het is waarom de wespen in de herfst het hardst steken! Zij gaan sterven...

Ik zie de aanslag op de Twin Towers als een wanhoopsdaad, een soort laatste opflakking van een Islam, die de moderniteit niet wil omhelzen (scheiding van kerk en staat, gelijkwaardigheid van man en vrouw, etc.), maar.. de islam zal dat toch vroeg of laat, moeten doen. Net zoals het christendom dat ook heeft moeten doen Bij die transitie kunnen wij... behulpzaam zijn.

Namelijk door continu aan onze medemens, de moslim, het begrip godsdienstvrijheid te verduidelijken. Dat kan heel goed zonder te kwetsen.

Het basisprobleem van de islam is het verbod op afvalligheid..

Vertel op alle scholen dat iedereen, *ook elk kinderen*, volledige vrijheid van godsdienst geniet, inclusief het recht om van overtuiging te veranderen

Gebruik daarbij als lesmateriaal de rede van President Kennedy in Berlijn op 26 juni 1963. Hij zei toen onder meer:

“Vrijheid kent veel problemen en democratie is niet perfect, maar we hebben nooit een *muur* hoeven bouwen om onze mensen bij ons te houden, om te voorkomen dat ze bij ons weggingen.”

Het afvalligheidsverbod is voor de islam wat de muur was voor het communisme.

De afbraak van die 'muur' om de islam is een taak voor alle vrijheidslievende mensen, ongeacht aan welke kant van de 'muur' ze zich bevinden.

En *last but not least* ' Beledigen van de Profeet 'is een fantasie. Iemand die overleden is, eeuwen geleden, hoe kan die beledigd worden? Dood is dood!

Vergelijk de opwinding over 'Godslastering' bij de Christenen vroeger. 'Kerkvader' Gerard Reve heeft daar bij ons een einde aan gemaakt (' het Ezelsproces').

Ter herinnering. In 1966 werd Reve aangeklaagd wegens 'smalende godslastering'.

In *Nader tot U* fantaseerde de ik-figuur dat God 'in de gedaante van een eenjarige muisgrijze ezels' bij hem langs zou komen, waarna hij 'Hem drie keer achter elkaar langdurige in zijn Geheime Opening zou bezitten'. Reve werd in eerste instantie als volgt vrijgesproken: 'Godslastering' was bewezen , maar 'smalend ' niet. Reve ging in hoger beroep. In zijn pleitrede eiste hij het recht op een eigen verbeeldingswereld en een eigen godsbeeld op. Hij werd alsnog volledig vrijgesproken

Het wordt de hoogste tijd voor een *Reviaans-poëtische* imam. Hier een aanzet voor zijn eerste gedicht (sic!):

Moslimbroeders, verheugt u.

Mohammed is recent als Profeet afgetreden

Hij vonden een leuke, andere job
, Allah-zij-dank!
Er hoeven nu dus niet langer hoofden afgehakt!

want, Moslimbroeders, van nu af gaat uw Hadj
naar het Mekka van de Filmindustrie
het heilig Hollywood
in Californië, uw nieuwste Kalifaat !

Mohammed heeft aldaar de hoofdrol op zich genomen
in de *remake*
van Lawrence of Arabia. En dat bevalt.

Hij gaat niet meer terug naar zijn oude job

Mo... heeft inmiddels zijn opvolging geregeld
Van nu af aan is jullie nieuwe Profeet
een *Profetes*

Miss Marilyn Monroe

*Zij draagt geen boerka, geen nikab
Zij draagt helemaal niets!*

Er valt véél aan haar te Beledigen!

Terug naar Fortuyn.

Op Fortuyns krasse uitspraak over art.1 Grondwet kwamen krachtige antwoorden,
soms al te krachtig. Maar anderzijds: het werd wel tijd.

Hier een aantal van die krachtige reacties.

Op de radio zegt Dijkstal, lijsttrekker van de VVD, dat artikel 1 ‘het hart van onze
beschaving is’ en herinnert daarbij aan de praktijken van de nazi’s in de tweede
wereldoorlog

PvdA-voorman Melkert: ‘Fortuyn gaat een grens over die je niet mag passeren!’

De Graaf van D66 haalt een passage aan uit het dagboek van Anne Frank over
‘wankelend rechtsgevoel’ om daaraan toe te voegen: ‘ Pim Fortuyn heeft zijn masker
afgeworpen.’

Rosemöller van Groen Links: ‘Deze uitspraak is niet gewoon rechts, maar extreem
rechts.’

De sociaal-economische en sociaal-culturele opvattingen van Fortuyn blijken een
wonderlijk mengsel van neoliberalisme én nostalgie naar de ordelijke samenleving
van de Jaren Vijftig te vormen. Hier is al net als bij zijn uitspraak over art. 1
Grondwet consistentie ver te zoeken. Niet dat die inconsistentie een probleem is voor
zijn volgelingen. Want eigenlijk deed zijn programma er bij hen niet toe. Het was de

persoon.

Een voorbeeld. Op een gegeven moment werd ik gebeld, door iemand die zei:

“ Maar, meneer K., u bent toch ook een *rebel*, waarom steunt u meneer Fortuyn niet? De man zat, zo bleek uit de loop van het gesprek, in de W.A.O.

‘Maar hebt u dan niet in Fortuyns programma gelezen, dat de W.A.O. wordt afgeschaft? Pim vindt dat de gemeenschap niet hoeft op te draaien voor de sportblessures, die de werknemer in het weekend oploopt.’

Doodse stilte aan de andere kant van de lijn. En dan:

‘ En die man zorgt zo goed voor zijn hondjes.... en die zou niet goed voor ons zorgen! ?’

Ja, daar valt niet tegen op te boksen.

Fortuyn had het kritisch punt bereikt, waarin de massa, door rechtspopulisten steevast ‘het volk’ genoemd, omslaat en als één kip- zonder- kop achter hun leider, lees: *verleider*, aan begint te rennen. Als lemmingen naar de afgrond.

Vooraf zijn beoordeling van de islam als ‘een achterlijke cultuur’ en zijn benoeming van de moslims tot ‘een vijfde colonne’, ‘die Nederland wil overnemen’, gaat er dus als koek in. De latente xenofobie van de Nederlander wordt succesvol aangeboord.

Kiezersonderzoek laat immers zien, dat vooral dat anti-immigratie- standpunt, c.q. anti-moslim-standpunt het goed bij de kiezer heeft gedaan, veel meer dan Fortuyns kritiek op zorg, onderwijs en veiligheid,. e.d.

Als de Tweede Kamerverkiezingen dichterbij komen, ontsporen de politieke verhoudingen verder. Fortuyn behaalt een historische overwinning tijdens de gemeenteraadsverkiezingen op 6 Maart 2002 bij mij in Rotterdam, de enige stad waar hij mee doet, en wel in zijn hoedanigheid van lijsttrekker van de zojuist opgerichte, lokale (rechtse) partij Leefbaar Rotterdam.

Zijn plagerige overwinningsbravoure in het zgn. Witteman-debat op TV beantwoordde Melkert, de lijsttrekker van de PvdA met zichtbaar chagrijn,. daartoe gedwongen door de gespreksleider Witteman (“Zou u meneer Fortuyn niet eens feliciteren, meneer Melkert?”) Loyaliteit van de ene ‘sociaaldemocraat’, VARA-man Witteman aan de andere sociaaldemocraat Melkert, was ver te zoeken. Het verrast Melkert aantoonbaar. Hij zit er dan ook als een uitgebluste apparatsjik bij, die op het punt staat naar Siberië te worden uitgewezen....De Rode Familie is dood. Zoveel werd die avond wel duidelijk. .

Ook VVD –voorman Dijkstal begaat tijdens dat debat een klassieke fout. Hij kijkt ostentatief op zijn horloge. Dat deed Nixon ook tijdens het beruchte Kennedy-Nixon TV-debat in de Jaren Zestig. 'Zo, meneer vindt het wel welletjes, meneer wil naar huis? '. Nixons Pyrrhusnederlaag wordt onder andere daaraan toegeschreven. Het beeld dat bij de tv-kijkers resteert van het Witteman-debat is dat Melkert en Dijkstal behalve saai en grauw, ook geheide *losers* zijn. Bovendien maakt ‘het debat’ met een klap duidelijk dat Fortuyn niet een langer meer als een als politiek avonturier kan worden weggezet, maar dat hij inderdaad een reële kans heeft ... om de nieuwe premier van Nederland te worden.

Vervolgens, het kon niet uitblijven, wordt Pim Fortuyn door het electoraal succes in Rotterdam overmoedig. Zo onderschat hij schromelijk de problemen om een nieuwe partij van de grond te krijgen.

Hoe kom ik aan de juiste mensen?.

Want politiek is niet alleen emotie, het is óók ratio. Het is, zoals gezegd, ook een vak. Mensen met kennis en kunde aantrekken ...het lukt hem van geen kanten. Hij doet er eigenlijk ook geen moeite voor. Om hem heen ontstaat een louche gezelschap van 'vrije jongens', vastgoedhandelaren en politieke gelukszoekers.

Fortuyn trekt zich overigens van kritische commentaren op zijn lijst weinig aan.

Waarom zou hij ? Lijst Pim Fortuyn dat is Hij... en Hij, *alleen. L'etat, c'est moi ! De rest is 'vulling'*. Zie daarover het boek "de kinderen van Pim." van Jeroen... *Vullings!* Nomen omen est!

Persoonlijk ervoer ik de uren met Pim Fortuyn bepaald niet als de gelukkigste van mijn leven. De rechtervleugel van mijn partij, voornamelijk mensen, die via Jan Nagel waren binnengekomen, types als Sørensen en Madlener, zoals hierboven al vermeld, waren dus al gauw naar Fortuyn overgelopen. *Partijvoorzitter* Ferry Veen('Fast Ferry') zou spoedig volgen .

Sørensen heeft het zelfs nog bestaan mij, naar zijn zeggen, namens Fortuyn, het fractievoorzitterschap van het nieuwe Leefbaar Rotterdam aan te bieden...de Stadspartij zou wel dan in Leefbaar Rotterdam moeten opgaan. Die dacht blijkbaar, dat ik een soort opportunist was, voor wie het niet uitmaakt, wie mijn politieke medestanders zijn en wat hun ideeënwereld is...

De redenering, die Sørensen zelf daarover geeft is, dat mij de eer toekwam ik met de Stadspartij te hebben aangetoond dat een lokale partij in een grote stad i.c. Rotterdam mogelijk was. Tot dan toe bestond het verschijnsel lokale partij immers alleen in dorpen en kleine steden. Het was zaak volgens S. dat de *lokale* politici één front maakten. Daarom , vond hij, moest er een verzoening komen tussen mij en Fortuyn.

Iemand – uit Leefbaar Rotterdam? - speelde mij onlangs onderstaande e-mail uit de (oer)tijd van die partij toe

van : Prof.Dr. Pim Fortuyn (pfortuin@genetics.nl)

onderwerp: Leefbaar Rotterdam

datum: Wed. 2 jan 2002 19:38

Drs. Ronald Sørensen. Beste Ronald, hartelijk dank voor jouw brief. Ik wil alle mogelijke steun geven aan Leefbaar Rotterdam. Maak mij maar lid en stuur de rekening. Zo nodig ook mijn handtekening voor 22 januari a.s. Je kunt mij op jouw lijst plaatsen voor de gemeenteraad als je dat nuttig vindt en ook ben ik bereid tijdens de campagne voor jou op te treden

Enfin, zie maar, handel naar beraad van zaken en ik hoor nog van jou.

N.B. Je kunt alles ook aan de pers medelen als dat stemmen trekt en *Knevel de Kneep!*

Dat was omdat ik het aanbod tot toetreding tot LR (Leefbaar Rotterdam) van de hand had gewezen. (6)

Sørensen vatte het adagium *Knevel de Kneep!* nogal letterlijk op en had hij de euvele moed om mij in het Rotterdamse Dagblad voor Stalin uit te maken. (ik draag een snor...) Nadat ik Fortuyn met Mussolini vergeleken had, dat wel... Zij het op betere gronden. Zie het hoofdstuk *De Goddelijke Kale*

Door zijn gigantische verkiezingsoverwinning was Fortuyn ‘gedwongen’ te formeren. Er diende een immers een nieuw College van B&W te komen. Wel, dat formeren moest, volgens hem, zo publiek mogelijk. En daar zaten we dan plots in een soort van geïmproviseerde spektakelshow in de tweede vergaderzaal (kamer 8) op het Stadhuis. Wij, de fractievoorzitters, met in onze nekken het voortdurend geflits en geklik van camera’s en hun brandende warmte. Het was uiterst irritant. Een voor een werd ons door Fortuyn de vraag gesteld of wij deel wilden uitmaken van het College. Ik hoorde mezelf zeggen ‘het heeft geen poëzie, alles wat je doet, Fortuyn. Het had anders kunnen zijn...’.

*Groot en meeslepend
wil ik kleinschalig zijn*

wáre politiek is poëzie!

Nog steeds vind ik dat een goed antwoord. Poëzie zie ik als een vorm van humaniteit, en humaniteit was op dat moment ver te zoeken. Bovendien als eenmanspartij, en dat was de Stadspartij van nu af aan, was het sowieso geheel irreëel om aan het College deel te nemen. Fortuyn luisterde dan ook nauwelijks naar mij. De volgende was aan de beurt.

Buiten had hij zijn Daimler opzichtig op de stoep geparkeerd. Tegen dat asociaal gedrag werd niets gedaan. Ook door de burgemeester niet.

Later werd het zelfs Opstelten te gortig. Hij wist te bewerken dat Rinus van Schendelen van de Erasmus-universiteit als formateur zou gaan optreden. Deze nestelde zich in het Parkhotel in een chique vergaderkamer achter een dikke walm dure sigarenrook. En een cognac binnen handbereik. Kortom, hij ontving daar als een grand seigneur. Maar het lukte ! Hij wist een college te formeren van drie Leefbaar-wethouders , twee CDA en twee VVD .

Dar was erg royaal van Fortuyn, want hij had met Leefbaar behoorlijk meer zetels dan het CDA en de VVD samen. Maar Fortuyn had haast. Hij moest het land in. De slag om Den Haag moest geleverd.

De last van een lange formatie aan de Coolsingel zou alleen maar knellend werken.

Dan komt maandagmiddag 6 Mei 2002, half zes. We zaten met het Presidium – de fractievoorzitters van alle partijen in de gemeenteraad - in de B&W- vergaderkamer. Die vergadering van het Presidium heeft als hoofddoel een werkbare agenda voor te bereiden voor de volgende raadsvergadering. Maar er komen meestal , zeker in de rondvraag, ook andere zaken aan de orde. Er wordt een ‘eenvoudige doch voedzame’

maaltijd genuttigd. Bij Peper was dat altijd boerenkool met worst, want daar was Bram gek op (naast Chinees: Babi Pangang) .

Bij Opstelten was er wat meer variatie. Hoewel, wat de pot schafte op die fameuze dag, 6 Mei 2002, kan ik mij niet herinneren. Een culinair hoogstandje kan het dus niet geweest zijn.

Tegen zessen kwam er een bode binnen met een briefje voor de burgemeester.

Opstelten excuseerde zich en schorste voor een moment de vergadering.

Hi begaf zich met de bode naar de aanpalende Burgemeesterskamer. Vervolgens werden ook wij daarheen geroepen

Op de burgemeesterskamer stond een TV- toestel. En daar op was te zien, hoe Pim Fortuyn languit op de grond lag met een bebloed verband om zijn hoofd, midden in het Mediapark van Hilversum. Hij was neergeschoten. .

Ik kreeg de indruk dat Opstelten niet goed wist wat te doen. In elke geval sloot hij formeel de vergadering en stuurde ons naar huis.

Maar amper was ik thuis aangekomen of er werd gebeld vanuit het Stadhuis of ik weer terug wilde komen. Dus de fiets maar weer uit schuurtje en terug naar het Stadhuis. Daar hadden zich rijen mensen verzameld voor de deur.

Er stond een tafeltje in de hal, waarop een kaarsje, en daar aan kon men het Condoleanceboek tekenen.

In de loop van de avond kwamen daar heel wat tafeltjes bij. Zo groot was de aanloop. Ik werd naar boven geloodst naar de Burgemeesterskamer, die op dat moment geheel leeg bleek. Was ik was ik enige fractievoorzitter, die was teruggekeerd?

Wel was daar op dat moment de journaliste Wouke van Scherrenburg, bij wie Pim ooit in haar programma op Rijnmond-TV was weggelopen, na haar te hebben toegevoegd, omdat hij haar kritisch ondervragen blijkbaar buitengewoon irritant vond: "Mens, ga toch koken!".

Ik had dat programma toevallig gezien, en dacht toen, nu gaat het gebeuren! Nu heeft hij de *feministen* tegen zich in het harnas gejaagd. "Het enige recht van de vrouw is het aanrecht" ! Dit gaat niet gepikt worden . Dit wordt zijn ondergang. Maar nee, het feminisme bleek al even op sterven na dood als de sociaaldemocratie. Nauwelijks enige reactie uit die kringen op dit gevleugelde 'Fortuyn-woord'.

Er kwam nu een mij onbekende journalist op Wouke af en die voegde haar toe "Het jij nu je zin, Wouke!" Waarna hij zich wendde tot mij "En dat geldt ook voor u , meneer K.!"

Alsof wij schuldig waren aan de moord op Fortuyn, omdat wij ons kritisch hadden uitgelaten ten opzichte van zijn persoon en programma!

Nu was er plotseling rumoer op de gang. Daar kwam een hele troep mensen aan. De burgemeester voorop, maar ook Sørensen en zowat alle leden van de Leefbaar Rotterdam-fractie. En, last but not least, Cremers, de fractievoorzitter van de PvdA 'de Melkert van Rotterdam'... Wat bleek... ze hadden in de fractie kamer van Leefbaar onder leiding van de burgemeestergebeden!

De strikte scheiding van Kerk en Staat, die Leefbaar-voorman Sørensen strijk en zet zo nadrukkelijk placht voor te staan en die met name gebood dat een *moslima* in overheidsdienst nooit, maar dan ook nooit, een hoofddoekje mag dragen _ met het debat over die 'hoofdzaak' hadden we een hele raadsvergadering verdaan_ - was

blijkbaar vanavond niet aan de orde. Ze hadden gebeden! (Niet tot Allah neem ik aan...).Wát scheiding kerk en staat?! Mea van Ravenstein van D66 die inmiddels ook was gearriveerd en ik keken elkaar aan in een berustend zwijgen. Dit was niet het juiste moment om cynisch te worden.

Ik condoleerde wie ik moest condoleren en vertrok. Buiten zwol de massa op het trottoir van de Coolsingel nog almaar aan. Het condoleance-tekenen is die avond én nacht nog lange tijd door gegaan.

Bloemen, knuffels, waxinelichtjes, onbeholpen liefdesbrieven tot de Grote Leider ('Pim, niet Mao...') begonnen zich intussen tegen de voorgevel van het Stadhuis op te stapelen. Het geheel deed sterk denken aan de toestand toentertijd in Engeland, rond de dood van prinses Diana, Lady Di., met een soortgelijke bloemenzee - , op een veel grotere schaal , uiteraard - tegen de hekken van Buckingham Palace.

Ik fietste de nacht in. ' als van een gekkenhuis' vandaan' . .

¹ Frank van Dijl, Jules Deelder, 1944 -2019 in Rotterdams Jaarboekje 2020 blz 68, 69

² In 2013, toen ik dus al jaren van de Erasmus weg was, ben ik zowaar alsnóg hardhandig in botsing geraakt met die ridicule Nieuwe Preutsheid aldaar.. De Faculty-club, had mij gevraagd om mijn schilderijen en tekeningen – schilderen is mijn tweede kunst– te exposeren in hun ruimte op de zestiende verdieping van het gebouw Woudestein. Dat had ik gedaan. Prompt werden de volgende dag zeven naakttekeningen bij thuis terug bezorgd... door de cateraar van de Faculty-club! Ongewenste *Schund!*. De mensen in de Faculty-ruimte kregen hun *broodjes ei* niet door de keel bij al deze blote vuzigheid, aldus de cateraar Over dat bizarre feit - Oostblokachtige kunstcensuur, wat was het anders? - heb ik gecorrespondeerd met de voorzitter van het College van Bestuur van de Erasmusuniversiteit (CvB), toentertijd mevr. Van der Meer Mohr. Ze antwoordde mij dat de EUR de ruimte verhuurd had aan de cateraar, en dat die dus besliste wat er daar mocht opgehangen. Onzin. de Facultyclub i.c. de club van de Wetenschappelijke staf, is een onderdeel van de Erasmusuniversiteit en van niets en niemand anders en die had mij uitgenodigd. Ik stelde daarom nogmaals dat de universiteit haar verantwoordelijkheid diende te nemen voor deze aanslag op de vrijheid van meningsuiting. Maar mevrouw was op geen enkele wijze bereid tot Wiedergutmachung of zelfs maar excuses. Wel ontving ik de nodige e-mails van mensen aan de EUR werkzaam. Niet alleen de kunst bleek op de Erasmus als *entartet* te worden beschouwd, ook,...en dat zelfs al tijden lang ...de wetenschap zelf! Met name het wetenschappelijk onderwijs. De student is tot *nominaal* student verklaard Aan *Bildung*, heeft men niet langer boodschap. De universiteiten worden heden per afgestudeerde student betaald, dus zetten de universiteiten de studenten als het ware op een (versnelde) lopende band, zo gauw mogelijk de deur uit . De exameneisen zijn aanzienlijk verlicht, zodat er zo min mogelijk studenten uitvallen, want uitvallende studenten brengen geen centjes binnen. In mijn tijd was er nog iets van democratie aan de EUR. Studenten maakten deel uit van de diverse vakgroepen, een verworvenheid uit de jaren Zestig. Heden is de universiteit weer terug bij AF. Niks studentenvertegenwoordiging. De universiteiten zijn verworven tot hiërarchische instellingen met het CvB (het college van bestuur) aan top en managers direct daaronder die docenten en studenten onder de duim moeten houden. De idee van de universiteit als gemeenschap van docenten en studenten met als doel én ideaal *kennisverwerving* is heden welbewust verlaten. De EUR is een bedrijf, een diploma-fabriek. Van *plofkip*diplomas. En het CvB van de Erasmus is nog trots op die omslag ook.

³ ...Wetenschappelijk publiceren kwam er in de vier jaren niet van'. "Niet dat Fortuyn niks schreef" weet oud- EUR-hoogleraar bestuurskunde Roel in 't Veld, die vanuit het curatorium van de Albeda-leerstoel mee besloot over Pim's benoeming. "Hij had een aantal prachtige boeken op zijn naam staan met oplages waar iedereen stikjaloers op was, maar het was niet wetenschappelijk"... "Onder de voorwaarde dat hij eindelijk eens zou begonnen met wetenschappelijk publiceren, waren wij bereid hem nog een kans te geven, voor een tweede termijn dus" vervolgt In 't Veld: "Pim ervoer dit als een vijandelijke daad en nam kort daarop ontslag."

En ook dat deed hij met verve. Zijn afscheidsrede staat pedel Tom Molendijk - de pedel is degene die alle oraties en promoties organiseert – in het geheugen gegrift. "In die 32 jaar, dat ik dit doe, is die van Pim me het meest bijgebleven. Zo kwam er tijdens het gebruikelijk kopje koffie vooraf geen enkele collega opdagen. Op de oratie zelf waren ze er wel, maar ik vond het toch typerend. En er gebeurde nog iets bijzonders: toen Pim klaar was met zijn rede trok hij in één woeste beweging zijn toga uit, hij sprong het podium af en reden als een speer de zaal uit. Hij was er echt helemaal klaar mee. "

Erasmus magazine, 3 Mei 2011

4) Deze coalitie is inmiddels uiteengevallen. Daarmee is de clownerie wel minder , maar bepaald nog niet weg in Italië . En... in Europa! En... in de Oval Room van het Witte Huis (de sinistere clown Trump)!

5) In 2019 verscheen het boek van Ruud Koopmans: Het vervallen huis van de Islam, over de crisis in de Islamitische wereld" (Prometheus, Amsterdam)
Een sociologisch verantwoord werk over de *fundamentalisering* qua religie van de Islamitische wereld, die nu al zo'n veertig jaar plaats vindt. En die zelfs een voorheen typische gematigde moslimstaat als Indonesië in zwaar weer heeft gebracht. Dit is voornamelijk het resultaat van de miljarden oliedollars ('de vloek van de olie') die een staat als Saudi- Arabië steekt in moskeeën in de hele wereld en het vervolgens uitzenden naar die moskeeën van reactionaire imams, die openlijk een onverzoenlijke houding propageren ten opzichte van de *ongelovigen*, die klaarblijkelijk rustig 'voor de goede zaak' i.c de verspreiding van de islam, mogen worden afgemaakt (jihadisme).

In dit boek vele tabellen over geconstateerde verschillen tussen moslim en niet-moslim over onderwerpen als bv. scheiding van kerk en staat, gelijkberechtiging tussen mannen en vrouwen, etc.

De moslims in Nederland komen er verhoudingsgewijs 'gunstig' vanaf.

In Nederland bv. werd in een onderzoek in 2010 aan hen de volgende stelling voorgelegd: 'Er zijn situaties waarin het voor mijn religie acceptabel is dat ik geweld gebruik': Van de Nederlandse moslims was 11 procent het met deze stelling eens. Dat percentage ligt elders in de wereld beduidend hoger . 46 procent van de

Nigeriaanse moslims was het met de stelling eens. 41 procent (in 2004) van de Pakistaanse moslims. En 27 procent (in 2005) van de moslims in Indonesië .

6) “Ooit waren Kneepkens en Fortuyn nog bijna bondgenoten geworden. In de embryonale fase van Leefbaar Rotterdam leefde het idee om Kneepkens lijstaanvoerder van die partij te maken, terwijl Fortuyn als lijstduwer zou fungeren. Maar al snel kreeg Kneepkens weerzin tegen de politiek lijn van Fortuyn. Toen de laatste werd voorgedragen voor het lijsttrekkerschap van Leefbaar Nederland was dat voor hem reden om te breken met de partij van Jan Nagel en Henk Westbroek. In dezelfde vaart verliet Kneepkens de gelederen van Leefbaar Nederland toen Fortuyn daar als aanvoerder werd aangetrokken. Via de ene zetel die de Stadspartij sinds 6 Maart resteerde en in zijn vaste column in *Hervormd Nederland* bond Kneepkens de strijd aan met het fenomeen *Fortuyn*, daarbij ging hij niet zachtzinnig te werk.

In het Palazzo di Pietro is de deur naar het fascisme niet vergrendeld, zo stelde Kneepkens bij de historische overwinning van Pim Fortuyn in Rotterdam.”

De Groene Amsterdammer, 12-7- 2007

G. W. Burgerplein – *Piazza di G.W. Borghese*

In mijn slapeloze nachten hoor ik ze krijsen
als in Gethsmanee, de doodskopapen

Diergaarde Blijdorp is hier niet ver vandaan
en G. W. Burger, een (god) vergeten filantroop

en ik? In alle spiegels van mijn naakt bestaan
zie ik mijn tegenstander, vrijwel zo on-
behaard als ik

zijn dunne glimlach net een ijsschots
in de Hades
een naakte aap, een doodskopaap!

Zie, hij haalt de trekker over van zijn wapen
“Grijns of ik schiet, Paljasso! ”

Hij is net als ik de Dood, luguber!

O, jij, ex-operaliefhebber, spook van op TV
zal men ooit dit klein burgerlijk plein
vernoemen naar jou, arme, dwaze rooms-katholiek

gelegen in de *dark room* van je graf
in het marmeren Italië

bespot als polder-Mussolini

“Menéér, u démoniseert mij zo

Benito, die was hétéro!”